

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— "Έχεις δικιο, Ούίλλιαμ! "Έτσι κανονίζεται το πράγμα θαυμάσια.

— "Ο άμαξάς εινε λαι κός τύπος και δέν θά δώση καμμά ύποφια στο σκυλολόι που βρίσκειται μέσα στο καπηλειο. Ύποτίθεται πως προνοήσε άπ' έξω με τ' άμαξί του και στάθηκε να πη ένα κρασί... Τι 'ές ;...

— Είμαι άπολύτως σύμφωνος μαζί σου.

— Τότε άς τρέξουμε στο μέρος που στέκει τ' άμαξί.

Γυρίσαμε άμέσως στη γωνία που περιμέναμε ο άμαξάς και του εξηγήσαμε τι ζητούσαμε άπο αυτόν. Δέν έφερε την παραμικρή αντίδραση. Μάς άκολούθησε ως το καπηλειο κ' άν φτάσαμε εκεί του δείξαμε άπ' το τζάμι τόν Τζίμ. Τόν άφίξαμε κατόπι μόνο του και τραβηχτήκαμε πίσω στ' άμαξί.

Είδαμε τόν άμαξά ν' άνοιξη την πόρτα του καπηλείου και να μπαίνει μέσα. Σε λίγο ή πόρτα ξανάνοιξε και τούς διακρίναμε να χωνούνται μαζί προς το άμαξί. Ο καθηγητής μούφαριζε ευχαριστημένος το χέρι.

— "Όλα πηγαίνουν καλά, φίλε μου Τζώρτζε, μου ψιθύρισε. Όταν ο Τζίμ ήρθε κοντά μας έβγαλε το καπέλλο του και μάς χαϊρέτησε. Ο καθηγητής τούδωσε το χέρι.

— Καλώς ήρθες, του ειπε. Είμαστε ευχαριστημένοι μαζί σου. Κράτησες το λόγο σου. Έκαμες πολύ καλά παλληκάρη μου...

— Σάς ειπα πως θάρθω και ήρθα! άποκρίθηκε πάλι ο Τζίμ.

— Τι νέα έχεις να μάς πής.

— Πολλά. Και πρώτα-πρώτα ο άνθρωπος μας πέρασε άπ' το καπηλειο.

— Τόν ειδες ;

— Ναι.

— Τι ήρθε να κάνη εκεί ;

— Ζητούσε κάποιον για μιá «εύκολη» δουλειά, όπως έλεγε.

— Λοιπόν ;

— "Ε, λοιπόν, δέν τόν άφρησα να μισδώση άλλον άνθρωπο. Προσφέρθηκα να τόν ύπηρετήσω εγώ.

— Μπαρό Τζίμ !... Είσαι τετραπέροτος ;

— "Έτσι λέω κ' εγώ.

— Και τι έκαμες ; Τι σου ειπε ;

— Μού τε να βρω ένα κάρφο, για να μεταφέρουμε ένα κιβώτιο σε κάποιο σπίτι.

— Και τι του άπάντησες ;

— Του ειπα πως μπορώ να κουβαλήσω το κιβώτιο στον ώμο μου, μα δέ δέχτηκε. Μού ειπε πως εινε πολύ βαρύ και πως χρειάζεται κάρφο για τη μεταφορά...

— Τότε ;

— Τότε του ύποσχεθήκα πως θα φροντίσω για όλα.

— Δέν σου ειπε τι περιέχει το κιβώτιο ;

— Διάβολο, όχι... Μούδωσε μόνον προκαταβολή και μούτε πως θα με περιμένη στα έρειπια του μοναστηριού. Τέλος... που να πάρη ο διάβολος... μούσφαξε ευχαριστημένος το χέρι κ' έφυγε. Μα εγώ άνατριχάσα κ' άνατριχάξω άκόμα με τη χαροποίησή αυτή !

— Γιατί, Τζίμ ;

— Γιατί λέει ; Γιατί δέν ήταν χέρι εκείνου. Ήταν ένα κομμάτι πάγος ! Κρύο σαν χέρι πεθαμένου !... Όλο παράφρονες άνθρωπος, τέλος πάντων, αυτός ο κύριος για τόν οποίο έ ενδιαφερόμαστε... "Αν δέν τόν ήλπιε δυο-τρεις φορές ως τώρα, άν δέν τόν άκουγα να μιλά ήθα τόν έπερανα για φάντασμα !... Μα δέ βαρύνει...

— "Άκουσε, Τζίμ, του ειπε ο καθηγητής διακόπτοντας τη φλυαρία του, πρέπει να βρούμε ένα κάρφο.

— Δέν εινε δά και δύσκολο.

— Δύσκολο όχι. Πρέπει μονάχα να μήν ξεθη ο καρροστέρης μαζί μας. Να μάς τόν νοικιάση για μερικώς ώρες.

— Και πως θα κάμη τόν καρροστέρη.

— "Εγώ.

— Σέις !... "Α, ναι, ναι, τώρα καταλαβαίνω... "Έτσι μπορούμε να του τη φτειάσουμε του φίλου μιá χωρά... Είσαι έτοιμος τώρα ; Μπορούμε να φύγουμε ;

— Και βέβαια μπορούμε.

— "Εμπρός λοιπόν. Άνέβα στ' άμαξί.

● Τζίμ πήδησε και κάθησε πλάι στον άμαξά, άνεβήκαμε και μες και ξεκινήσαμε.

— Τι κιβώτιο εινε αυτό άραγε, και που θέλει να το κουβαλήση το τέρας αυτό ; άφτησα τόν καθηγητή, ενώ προχωρούσαμε μέσα στο σκοτάδι και στην ύμηλη.

— Δέν έκατάλαβες, Τζώρτζε ;

— Όχι.

— Εινε το ένδιατήμά του, φίλε μου, το σπίτι του. Οι βροκόλακες αναπνύονται την ήμερα μέσα σε τάφους ή σε φέρετρα. Κάποιο φέρετρο λοιπόν, γεμάτο χρώμα τάρων και κόκκαλα νεκρών πρόκειται να μεταφέρη ο άβλιος αυτός.

— Και γιατί το κάνει αυτό ;

— Γιατί ; Άπλούστατα μετακομίζει.

— Άρχίζω να καταλαβαίνω.

— Ναι, φίλε μου, μετακομίζει. Σας κατακόμβες δέν ύπάρχει πειά άσφάλεια γ' αυτόν.

— Και που πηγαίνει άραγε ;

— Αυτό δέν τόν ξέρω. Θά το μάθουμε όμως σε λίγο.

— Σκέπτεσαι σοβαρώς να κάμη τόν καρροστέρη ;

— Εινε το μόνο μέσον για να τόν πιάσουμε στη φάκα.

— Κι' άν σε γνωρίση ;

— "Ελπίζω πως δέν θά με γνωρίση.

— Πρόσεξε, Ούίλλιαμ ! "Ο Στήβενς εινε πονηρός. Εινε ο ίδιος ο διάβολος !...

— "Έγνοια σου, Τζώρτζε... Θά λάβω τα μέτρα μου. Θά μεταμφιεσθώ έτσι που θά γελασθή το τέρας αυτό...

Το άμαξί μας προχωρούσε τώρα άνάμεσα στις φτωχοσυναυικίες του Λονδίνου.

— Τζίμ, άφτησε ο καθηγητής, που μάς πηγαίνει ; "Έχεις ύπ' όψη σου κανέναν καρροστέρη ;

— Ναι, άφεντικό, έναν άνθρωπο δικόνο μου, που θά μάς κάμη τόν εύκολο του ζητήσουμε...

— Εινε μακριά άκόμη ;

— Όχι, άφεντικό, φτάνουμε σε λίγο.

— Μήπως ξέρεις που πρόκειται να μεταφέρη ο φίλος μας το κιβώτιο του, Μου φαίνεται πως ξέρω...

— Τι θες να πής ;

— Θέλω να πώ πως ο παγομένος αυτός άνθρωπος, που βρομούν τα χνώτα του τάφο, εινε πρώτης τάξεως παραλήθ. "Έχει νοικιασμένο έξω

άπ' το Λονδίνο ένα άληθινό καλάι, έναν μαρμάλινο πυργο, που χάνει το μυαλό σου και σαστίζουν τα φρένα σου όταν μιθς μέσα !...

— Δέν μου μίλησες ποτέ γ' αυτό, Τζίμ.

— Δέν έτυχε να με ρωτήσητε, άφεντικό.

— Πηγες έου στο άρχοντικό αυτό ;

— Και βέβαια πηγα. Ήταν ένα βράδυ πούβρηξε με το άσκι. "Ο φίλος μας μάς διέταξε να μεταφέρουμε εκεί ένα δέμα. "Όταν μιθκα μέσα κ' ελδα όλον εκείνο τόν πλουτό τάχασα !...

— Και το δέμα τι ειχε μέσα, Τζίμ, δέν ειχες την περιέργεια να το μάθης αυτό ;...

— Δέν ήμωνα ποτέ περιέργος, άφεντικό, όταν μάλιστα πληρωνόμου για τέτοιες δουλειές. Μα τη νύχτα αυτή μ' έγναγαλούσε ο πειρασμός και ψαχούλεμα το δέμα.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν θαρω πως ειχε μέσα κάτι το ζωντανό !

— Δε σε καταλαβαίνω.

— Νά, άφεντικό, άν δέν κάνω λάθος, μέσα στο δέμα βρισκόταν ένα μικρό παιδί, ένα βυζασαταρούδι που λένε...

"Εφορέα άκούγοντας τα λόγια αυτά. "Ο καθηγητής με σκούνησε με τόν άγκώνα του, ειδοποιώντας με να κρύψω τη συγκίνησή μου και συνεχισε την κουβέρτα του με τόν κακοφρογο.

— "Ενα μωρό μέσα σ' ένα δέμα, ειπες Τζίμ ! "Ακαμες λάθος παιδί μου.

— Δέν πιστώω, άφεντικό, "Ο Τζίμ δέν γελιέται τόσο εύκολα.

— Και τι νομίζεις πως τήθελες το μωρό ο άνθρωπος αυτός ;

— Τι τήθελε ; Ξέρω κ' εγώ... Μπορεί να κάνη...συλλογή άπο νήπια !...

Λέγοντας το άστείο αυτό ο Τζίμ γέλασε μ' όλη την καρδιά του.

"Έπειτα συνέχισε :

— "Η άλήθεια εινε, άφεντικό, πως λίγο έλειψε να μού φάη το κεφάλι ή ιστορία αυτή.

— Τι θες να πής ;

(Άκολουθεί)

Τόν ελδα να ξεπροβάλλη μέσα άπόνα μεγάλο, σκαλιστό κιβώτιο μ' ένα πιστόλι στο χέρι !...